

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

เข็มชัย ชูติวงศ์. การอภิปรายเรื่ององค์การอาชญากรรมข้ามชาติ – ปัญหาของกระบวนการยุติธรรมยุคโลก
ไร้พรมแดน. รายงานการสัมมนาทางวิชาการเรื่องกระบวนการยุติธรรมกับปัญหาองค์การ
อาชญากรรมข้ามชาติ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันกฎหมายอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด. 2547

คำนูน สัทธิสमान. กฎหมายฟอกเงิน มาตรา 17 ยุคปฏิรูปการเมือง. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (16-22 พ.ค.
2546).

จิรวุฒิ ลิปิพันธ์. มาตรการป้องกันและปราบปรามเงินนอกระบบ : ศึกษากรณีการใช้โพงยักวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2545.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะนิติศาสตร์. ศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมทางธุรกิจและการฟอกเงิน. เอกสาร
ประกอบการสัมมนากฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับการก่อการร้าย.
กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ข้อมูลอาชญากรรมทางธุรกิจและการฟอกเงิน คณะนิติศาสตร์ จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย. 2548

ชัยนันท์ แสงปุตตะ. กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน : ศึกษาเฉพาะกรณี
ความผิดมูลฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2541.

ชัยรัตน์ ศักดิ์โกศล. การฟอกเงิน: ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการ
ต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. 2544

ไชยยศ เหมะรัชตะ. มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน. เอกสารวิจัยส่วน
บุคคลศึกษาและวิชาการเมือง. หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน. วิทยาลัย
ป้องกันราชอาณาจักร. 2540. (อัครสำเนา)

ทองใบ ทองเปาด์. กฎหมายปราบผู้ก่อการร้าย. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (27 มิ.ย.-3 ก.ค. 2546).

นอม ชอมสกี. 9-11 ไม่เคยเกิดขึ้น. แปลโดย พิภพ อุดมอิทธิพงษ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิ
เด็ก, 2547.

ประมวลกฎหมายอาญา

ปภาสรี ภาคอดดี. การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน: ศึกษากรณีการดำเนินการกับธุรกรรมเงิน
สด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2545

ปิยะพันธ์ สารากรบริรักษ์. การกำหนดความผิดอาญาฐานเกี่ยวกับการฟอกเงิน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2534.

พงศ์ธร บุญอารีย์. ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. 2532.

พงศ์ธร บุญอารีย์. ลักษณะการก่อการร้ายและสงครามเพื่อความยุติธรรม. นนทบุรี: พีพีจีเจริญ, 2547

พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485

พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542.

พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ. 2521

วาทีน คำทรงศรี. การฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2539.

วิชัย ตันติกุลานันท์. คำอธิบายกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์อักษร, 2543

วีระพงษ์ บุญโญภาส. การกำหนดความผิดมูลฐานฟอกเงินที่ผู้กระทำให้เป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติและมาตรการรวมทั้งความร่วมมือระหว่างประเทศในการปราบปรามการฟอกเงินและมาตรการยึดอายัด และริบทรัพย์สิน. สรุปย่อรายงานศึกษาวิจัยในโครงการพัฒนากฎหมายป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ(ระยะที่ 2) สถาบันกฎหมายอาญาสำนักงานอัยการสูงสุด, 2547.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. กระบวนการยุติธรรมกับกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2547.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. กฎหมายป้องกันปราบปรามการฟอกเงิน : ศึกษากรณี “ความผิดมูลฐาน” ของประเทศสหรัฐอเมริกา และ ออสเตรเลีย. วารสารกฎหมาย (ก.ค. 2544).

วีระพงษ์ บุญโญภาส. ความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 กับความจำเป็นในการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทย. วารสารกฎหมาย (พ.ศ. 2544).

วีระพงษ์ บุญโญภาส. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2544.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. วิพากษ์พระราชกำหนดการก่อการร้าย. ประชาชาติธุรกิจ (18-20 ส.ค. 2546).

สหัส สิงหวิริยะ. ความรู้เรื่องกฎหมายป้องกันการฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2545.

สีหนาท ประยูรรัตน์. คำอธิบายกฎกระทรวง ระเบียบ ประกาศ ที่ออกตามความใน พระราชบัญญัติป้องกันการและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติสนเทศ, 2544.

สีหนาท ประยูรรัตน์. คำอธิบายพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติสนเทศ, 2542.

สุรพล ไตรเวทย์. คำอธิบายกฎหมายฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2543.

เสริมศักดิ์ วรรณสุด. การกำหนดแนวความคิดและหนทางปฏิบัติในการป้องกันและปราบปรามการก่อ
การร้ายในประเทศไทย. เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาการเมือง วิทยาลัยป้องกัน
ราชอาณาจักร. 2519. (อัดสำเนา)

อัครพันธ์ สัปพันธ์. กระบวนการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กรอาชญากรรม. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2542.

อรรณพ ลิขิตจิตตะ. ถาม-ตอบ เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน.
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2542.

ภาษาอังกฤษ

Australian Department of Foreign Affairs and Trade. Combating Money Laundering and Terrorist
Financing. Canberra, 2002.

Basel Committee on Banking Regulation and Supervisory Practice

Financial Action Task Force (FATF). Policy Brief : Money Laundering. 1999.

International Bar Association's Task Force on International Terrorism. International Terrorism: Legal
Challenges and Responses. New York, Transnational Publishers, Inc., 2003.

International Best Practice. Combating the abuse of non-profit organization. 2002

International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, 1999.

Kriangsak Kittichaisaree. International criminal law. Oxford: Oxford University Press, 2002.

Walker Clive. Blackstone's Guide to The Anti-Terrorism Legislation. Oxford: Oxford University Press, 2002.

เว็บไซต์

<http://www.amlo.go.th>

http://www.austrac.gov.au/text/publications/overview_money_laundering/

<http://www.bis.org>

http://www.dfat.gov.au/globalissues/reports/money_laund_financing.pdf

<http://www.fatf-gafi.org/detaoecd/8/17/34849466.pdf>

http://www.fatf-gafi.org/FATDocs_en.htm#Trends.

http://www.hm-treasury.gov.uk/documents/international_issues/terrorist_financing/int_terrorfinance_ukprogress.cfm

http://www.mpac.org/home_article_display.aspx?ITEM=755

<http://occd.org/fatf/pdf/sr8-npo-en.pdf>

<http://www.treasury.gov/press/releases/js4179.htm>

<http://untreaty.un.org/English/Terrorism/Conv12.pdf>

http://www.un.org/partners/civil_society/m-terror.htm

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติ เพื่อการปราบปรามการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้าย

นครนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2000

ประเทศภาคีของอนุสัญญานี้

จดจำใน วัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับการพิทักษ์รักษาสันติสุขและความมั่นคงปลอดภัยระหว่างประเทศ ตลอดจนการส่งเสริมสัมพันธไมตรีและความเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ดี และความร่วมมือในระหว่างประเทศนั้น

กังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับ การขยายตัวโดยทั่วไปของการก่อการร้ายในทุกรูปแบบและอย่างปรากฏชัด

ระลึกถึง ปฏิญญาในโอกาสของการครบรอบห้าสิบปีขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งอยู่ในมติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 50/6 เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1995

ระลึกด้วยถึง มติทั้งหมดของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องนี้ ซึ่งรวมถึงมติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 49/60 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1994 และภาคผนวกที่แนบท้าย ซึ่งเป็นเรื่องปฏิญญาว่าด้วยมาตรการเพื่อจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ในแง่ที่ว่า ประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติได้ยืนยันอีกครั้งอย่างจริงจังในการประณามอย่างตรงไปตรงมาต่อการกระทำ วิธีการและการปฏิบัติของการก่อการร้ายทุกอย่างว่าเป็นอาชญากรรมและเป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้ ไม่ว่าจะกระทำขึ้นที่ใดและโดยผู้ใด ซึ่งรวมถึงบรรดาที่ก่อภัยอันตรายต่อสัมพันธไมตรีในระหว่างประเทศและในระหว่างประชาชนตลอดจนบรรดาที่คุกคามบูรณภาพแห่งดินแดนและความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ

บันทึกว่า ปฏิญญาว่าด้วยมาตรการเพื่อจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศยังได้ส่งเสริมให้ประเทศทั้งหลายทบทวนอย่างเร่งด่วนในขอบเขตของบทบัญญัติทางกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ว่าด้วยการป้องกัน การต่อต้าน และการจัดการก่อการร้ายที่ปรากฏในทุกรูปแบบ ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดความแน่นอนว่ามีกรอบงานทางกฎหมายที่กว้างขวางและครอบคลุมทุกสภาพของปัญหา

ระลึกถึง ความในวรรค 3 (จ) ของมติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 51/210 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 ในแง่ที่ว่าที่ประชุมสมัชชาได้เรียกร้องให้ประเทศทั้งหลายดำเนิน

การโดยใช้มาตรการที่เหมาะสมภายในประเทศเพื่อป้องกันและปราบปรามการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้ายและองค์กรของผู้ก่อการร้ายนั้น ไม่ว่าจะการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้ายดังกล่าวได้กระทำโดยตรงหรือโดยอ้อมผ่านองค์กรซึ่งมีหรืออาจวัตถุประสงค์ทางการกุศล ทางสังคมหรือทางวัฒนธรรมหรือซึ่งได้ประกอบกิจกรรมที่มีขอบด้วยกฎหมาย เช่น การค้าอาวุธโดยมิชอบ การจำหน่ายยาเสพติดและการกรรโชกทรัพย์ รวมถึงการล่อลวงบุคคลเพื่อใช้ในการก่อการร้ายนั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีให้เห็นสมควรอาจพิจารณาจัดให้มีมาตรการที่เป็นข้อบังคับเพื่อป้องกันและสกัดกั้นการเคลื่อนย้ายของกองทุนที่ต้องสงสัยว่ามีจุดประสงค์เพื่อใช้ในการก่อการร้าย ทั้งนี้โดยไม่เป็นการขัดขวางเสรีภาพในการโยกย้ายเงินทุนโดยชอบด้วยกฎหมายนั้น และอาจพิจารณาเพิ่มพูนการแลกเปลี่ยนข้อมูลให้มากขึ้นเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในระหว่างประเทศของกองทุนดังกล่าว

ระลึกด้วยถึง มติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 52/165 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1997 ในแง่ที่ว่าที่ประชุมสมัชชาได้เรียกร้องให้ประเทศทั้งหลายพิจารณาปฏิบัติตามมาตรการที่ระบุไว้ในวรรค 3 (ก) ถึง (จ) ของมติที่ 51/210 นั้น โดยเฉพาะ

ระลึกต่อไปถึง มติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 53/108 เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1998 ในแง่ที่ว่าที่ประชุมสมัชชาทั่วไปได้ตัดสินใจว่าคณะกรรมการว่าด้วยการนั้น ซึ่งตั้งขึ้นโดยมติของที่ประชุมสมัชชาทั่วไปที่ 51/240 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1996 นั้น ควรที่จะจัดทำรายละเอียดของร่างอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อการปราบปรามการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้ายนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองต่อหลักเกณฑ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งมีอยู่นั้น

พิจารณาว่า การให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้ายเป็นปัญหาร้ายแรงต่อประชาคมโลกโดยรวม

บันทึกว่า จำนวนและความร้ายแรงของการก่อการร้ายระหว่างประเทศนั้น ขึ้นอยู่กับเงินสนับสนุนที่ผู้ก่อการร้ายอาจได้รับนั้น

บันทึกด้วยว่า หลักเกณฑ์ทางกฎหมายในระดับพหุภาคีที่มีอยู่ไม่ได้กล่าวถึงโดยแจ่มชัดเกี่ยวกับปัญหาเรื่องการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้ายนั้น

เชื่อว่า มีความจำเป็นเร่งด่วนเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการจัดให้มีและดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิผลสำหรับการป้องกันการให้เงินสนับสนุนแก่การก่อการร้าย ตลอดจนสำหรับการปราบปรามโดยการฟ้องร้องดำเนินคดีและการลงโทษผู้กระทำความผิด

จึงได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1.

โดยวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้

1. “กองทุน” หมายถึง สินทรัพย์ทุกชนิด ไม่ว่าจะมียุปร่างหรือไม่มียุปร่าง สหกรณ์ทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ซึ่งถือเอาได้ ตลอดจนเอกสารหรือหลักฐานแห่งสิทธิในรูปแบบใดๆ ซึ่งรวมถึงในรูปของอิเล็กทรอนิกส์หรือดิจิทัล ที่แสดงกรรมสิทธิ์หรือผลประโยชน์ในสินทรัพย์ดังกล่าว ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงเครดิตธนาคาร เช็คเดินทาง เช็คธนาคาร ตัวเงิน หุ้น ส่วน หลักทรัพย์ ตัวแลกเงิน หนังสือเครดิต

2. “สิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐหรือรัฐบาล” หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกแบบถาวรหรือชั่วคราว หรือยานพาหนะ ซึ่งใช้หรือครอบครองโดยผู้แทนรัฐ คณะรัฐมนตรี สมาชิกสภานิติบัญญัติ หรือตุลาการหรือโดยเจ้าหน้าที่หรือพนักงานของรัฐหรือองค์กรหรือหน่วยงานภาครัฐอื่นๆ หรือโดยเจ้าหน้าที่ขององค์การภาครัฐระหว่างประเทศ โดยเกี่ยวข้องกับหน้าที่ราชการนั้น

3. “สิ่งที่ได้มาจากการกระทำความผิด” หมายถึง กองทุนใดๆ ซึ่งเกิดจากหรือได้มาโดยตรงหรือโดยอ้อม โดยการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2

ข้อ 2.

1. ผู้ใดโดยวิธีการใดๆ โดยตรงหรือโดยอ้อม โดยมีขอบด้วยกฎหมายและโดยเจตนา ได้จัดหรือรวบรวมกองทุนโดยมุ่งหมายว่าควรจะถูกใช้หรือโดยรู้ว่าจะต้องถูกใช้ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อที่จะกระทำการดังต่อไปนี้ ผู้นั้นกระทำความผิดตามความหมายของอนุสัญญาฉบับนี้

(ก) กระทำการใด ซึ่งเป็นความผิดภายในขอบเขตหรือที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาฉบับใดฉบับหนึ่งตามบัญชีในภาคผนวก หรือ

(ข) กระทำการอื่นใด โดยมีเจตนาที่จะทำให้เกิดการตายหรืออันตรายสาหัสแก่ประชาชนหรือแก่บุคคลอื่นใด ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติการเป็นปฏิปักษ์ในสถานการณ์สงคราม โดยวัตถุประสงค์ของการกระทำนั้น โดยลักษณะหรือโดยเนื้อหาเป็นการคุกคามต่อประชากรหรือเพื่อบังคับให้รัฐบาลหรือองค์การระหว่างประเทศกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใด

(ก) ในเวลาที่ได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติ ประเทศภาคีที่ไม่ได้เป็นประเทศภาคีของสนธิสัญญาตามบัญชีในภาคผนวก นั้น อาจแสดงเจตจำนงว่าในการบังคับของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อประเทศนั้น ไม่ให้ถือว่าสนธิสัญญาฉบับนั้นๆ รวมอยู่ในภาคผนวกที่ระบุไว้ในวรรค 1 (ก) นั่นก็ได้ การแสดงเจตจำนงดังกล่าวพึงสิ้นผลในทันทีเมื่อสนธิสัญญาฉบับนั้นๆ มีผลใช้บังคับต่อประเทศนั้น ซึ่งจะต้องมีการแจ้งการดังกล่าวไปให้ผู้ที่มิมีหน้าที่เก็บรักษาเอกสารหลักฐานของอนุสัญญาฉบับนี้ได้ทราบด้วย

(ข) ในกรณีที่ประเทศภาคีในประเทศใดได้ยุติการเป็นประเทศภาคีของสนธิสัญญาตามบัญชีในภาคผนวก ประเทศนั้นอาจแสดงเจตจำนงตามความในข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาฉบับนั้นๆ ก็ได้

3. สำหรับกรณีการทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 นั้น ไม่จำเป็นว่ากองทุนดังกล่าวได้ถูกใช้ไปจริงๆ ในการทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 (ก) หรือ (ข)

4. ผู้ใดพยายามทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ ให้ถือว่าได้ทำความผิดนั้นด้วย

5. ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ ผู้นั้นได้ทำความผิด

(ก) เข้ามีส่วนร่วมในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิดในการทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 หรือ 4 ของข้อนี้

(ข) จัดการหรือสั่งการให้บุคคลอื่นทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 หรือ 4 ของข้อนี้

(ค) ช่วยเหลือในการทำความผิดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 หรือ 4 ของข้อนี้ โดยคณะบุคคลซึ่งได้กระทำโดยความมุ่งหมายธรรมดา การช่วยเหลือดังกล่าวที่จะเป็นความผิดนั้นต้องเป็นไปโดยเจตนาและมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ

(1) ได้กระทำโดยมุ่งหมายที่จะทำให้เกิดการทำความผิดทางอาญาต่อไปหรือเพื่อวัตถุประสงค์ของการทำความผิดทางอาญาต่อไปของคณะบุคคลนั้น โดยที่การทำความผิดทางอาญาหรือวัตถุประสงค์ของการทำความผิดทางอาญาดังกล่าวได้รวมเอาการทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ด้วย หรือ

(2) ได้กระทำโดยรู้ถึงเจตนาของคณะบุคคล ซึ่งได้ทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 3.

อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ให้นำมาใช้บังคับต่อการกระทำความผิดที่กระทำลงในประเทศเดียวและผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเป็นบุคคลสัญชาติของประเทศนั้น และได้มาปรากฏอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น และโดยที่ไม่มีประเทศอื่นใดตามความในข้อ 7 วรรค 1 หรือ 2 ที่จะอ้างเขตอำนาจการดำเนินคดีเหนือการกระทำความผิดนั้น แต่ทั้งนี้ความในข้อ 12 - 18 ยังคงใช้บังคับตามสมควรต่อการกระทำความผิดในกรณีดังกล่าว

ข้อ 4.

ประเทศภาคีแต่ละประเทศ พึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็น

(ก) เพื่อกำหนดให้การกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 เป็นความผิดทางอาญาภายใต้กฎหมายภายในของประเทศนั้น

(ข) เพื่อกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวมีระวางโทษที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะความร้ายแรงของความผิดนั้น

ข้อ 5.

1. ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้องค์กรที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้นหรืออยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศนั้นอาจต้องรับผิดชอบได้ในกรณีที่มีบุคคลที่อยู่ในความรับผิดชอบทางการบริหารหรือการควบคุมขององค์กรนั้นได้ไปกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 ความรับผิดชอบดังกล่าวอาจเป็นความรับผิดชอบทางอาญา ทางแพ่ง หรือทางปกครองก็ได้ ทั้งนี้โดยสอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้น

2. ความรับผิดชอบขององค์กรดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคลที่ได้กระทำความผิดนั้น

3. ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงดำเนินการให้เกิดความแน่นอนว่าองค์กรซึ่งต้องรับผิดชอบตามความในวรรค 1 ข้างต้นนั้น อยู่ภายใต้มาตรการลงโทษทางอาญา ทางแพ่ง หรือทางปกครอง ซึ่งมีประสิทธิภาพ ได้สัดส่วนที่เหมาะสม และมีผลในทางยับยั้งการกระทำความผิด มาตรการลงโทษดังกล่าวอาจรวมถึงมาตรการลงโทษทางการเงินด้วย

ข้อ 6.

ประเทศภาคีแต่ละประเทศ พึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็น ซึ่งรวมถึงบทบัญญัติของกฎหมายภายใน ตามความเหมาะสม เพื่อทำให้เกิดความแน่นอนว่าการกระทำความผิดทางอาญาภายในขอบเขตที่ระบุไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ไม่อาจที่จะพิจารณาว่าเป็นการถูกต้องสมควรไปได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลทางการเมือง ปรัชญา อุดมการณ์ เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ศาสนา หรือพฤติกรรมลักษณะอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนั้น

ข้อ 7.

1. ประเทศภาคีแต่ละประเทศ พึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็นเพื่อกำหนดเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศนั้นเหนือความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 สำหรับกรณีที่

(ก) ความผิดนั้นได้กระทำลงในอาณาเขตของประเทศนั้น

(ข) ความผิดนั้นได้กระทำในเรือ ซึ่งชักธงของประเทศนั้นหรือในอากาศยานซึ่งได้จดทะเบียนภายใต้กฎหมายของประเทศนั้น ในเวลาที่มีการกระทำความผิดนั้น

(ค) ความผิดนั้นได้กระทำโดยบุคคลในสัญชาติของประเทศนั้น

2. ประเทศภาคีอาจกำหนดเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศนั้นเหนือความผิดในกรณีดังต่อไปนี้ด้วย

(ก) ความผิดนั้นได้มุ่งหมายโดยตรงต่อหรือเกิดผลต่อการจัดการของการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 วรรค 1 (ก) หรือ (ข) ในอาณาเขตของประเทศนั้นหรือต่อบุคคลในสัญชาติของประเทศนั้น

(ข) ความผิดนั้นได้มุ่งหมายโดยตรงต่อหรือเกิดผลต่อการจัดการของการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 วรรค 1 (ก) หรือ (ข) ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกของรัฐหรือรัฐบาลของประเทศนั้นที่ตั้งอยู่นอกประเทศ ซึ่งรวมถึงสถานทูตหรือสถานกงสุลของประเทศนั้น

(ค) ความผิดนั้นได้มุ่งหมายโดยตรงต่อหรือเกิดผลต่อการจัดการของการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 วรรค 1 (ก) หรือ (ข) ซึ่งได้กระทำเพื่อพยายามบังคับให้ประเทศนั้นกระทำการหรือไม่กระทำการใด

(ง) ความผิดนั้นได้กระทำโดยบุคคลที่ไม่มีสัญชาติ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น

(จ) ความผิดนั้นได้กระทำในอากาศยานซึ่งบริหารโดยรัฐบาลของประเทศนั้น

3. ในการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติในอนุสัญญาฉบับนี้ ให้ประเทศภาคแต่ละประเทศนั้นแจ้งไปยังเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ เพื่อทราบเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศนั้น ซึ่งได้กำหนดตามความในวรรค 2 และหากมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเขตอำนาจการดำเนินคดีนั้นในประการใดๆ แล้วก็ให้ประเทศภาคดังกล่าวแจ้งไปยังเลขาธิการสหประชาชาติได้ทราบในทันที

4. ประเทศภาคแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็น เพื่อกำหนดเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศนั้นเหนือความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 สำหรับกรณีที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนั้นได้มาปรากฏตัวอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น และประเทศนั้นไม่ได้ส่งตัวผู้นั้นข้ามแดนไปให้ประเทศภาคประเทศอื่นที่มีเขตอำนาจการดำเนินคดีนั้นตามความในวรรค 1 หรือ 2

5. ในกรณีที่มีประเทศภาคมากกว่าหนึ่งประเทศ อ้างว่ามีเขตอำนาจการดำเนินคดีเหนือความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 นั้น ให้ประเทศภาคดังกล่าวพยายามประสานงานกันในการดำเนินการตามสมควร โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องร้องดำเนินคดีและรูปแบบของการช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน

6. โดยไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อธรรมเนียมปฏิบัติของกฎหมายระหว่างประเทศโดยทั่วไป อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้ตัดทอนการดำเนินการตามเขตอำนาจการดำเนินคดีอาญาของประเทศภาคตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายภายในของประเทศนั้น

ข้อ 8.

1. ประเทศภาคแต่ละประเทศพึงดำเนินมาตรการที่เหมาะสม โดยสอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้นเพื่อการบ่งชี้ตัว การสืบสวนและการยึดหรือการอาศัยกองทุนที่ได้ใช้หรือจัดสรรเพื่อวัตถุประสงค์ในการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 ตลอดจนสิ่งที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ เพื่อจะได้รับกองทุนนั้นเท่าที่จะกระทำได้

2. ประเทศภาคแต่ละประเทศพึงดำเนินมาตรการที่เหมาะสม โดยสอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้น เพื่อการริบกองทุนที่ได้ใช้หรือจัดสรรเพื่อวัตถุประสงค์ในการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 และสิ่งที่ได้มาจากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้

3. ประเทศภาคแต่ละประเทศที่เกี่ยวข้องอาจพิจารณาจัดทำข้อตกลงกับประเทศภาคประเทศอื่นๆ เพื่อการจัดสรรปันส่วนกองทุนที่ได้รับตามความในข้อนี้ โดยพิจารณากันเป็นรายคดี

4. ประเทศภาคีแต่ละประเทศ พึงพิจารณากำหนดกลไกในการจัดการกับกองทุนที่ได้รับตามความในข้อนี้ เพื่อประโยชน์ในการชดเชยเยียวยาแก่ผู้เสียหายในความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 วรรค 1 (ก) หรือ (ข) หรือแก่ครอบครัวของผู้เสียหายนั้น

5. หลักเกณฑ์ตามความในข้อนี้ พึงมีการปฏิบัติโดยไม่เป็นที่เสื่อมเสียต่อสิทธิของบุคคลที่สามที่ได้กระทำการโดยสุจริตนั้น

ข้อ 9.

1. เมื่อได้รับข้อมูลว่าบุคคลที่ได้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 อาจปรากฏตัวอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น ให้ประเทศนั้นดำเนินมาตรการที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในของประเทศนั้นเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงที่ได้จากข้อมูลนั้น

2. เมื่อได้รับความตามพฤติการณ์ว่าเป็นความจริงเช่นนั้น ให้ประเทศภาคีซึ่งบุคคลที่ได้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดได้มาปรากฏตัวอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น จัดให้มีมาตรการที่จำเป็นภายใต้กฎหมายภายในของประเทศนั้น เพื่อทำให้เกิดความแน่นอนว่าบุคคลนั้นจะต้องมาปรากฏตัวตามนัดเพื่อการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือเพื่อการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น

3. บุคคลใดที่อยู่ภายใต้บังคับของมาตรการดังกล่าวในวรรค 2 พึงมีสิทธิ

(ก) ติดต่อสื่อสารโดยไม่ชักช้ากับผู้แทนของประเทศที่บุคคลนั้นเป็นบุคคลในสัญชาติหรือประเทศที่มีสิทธิในการคุ้มครองสิทธิของบุคคลนั้นหรือประเทศที่มีบุคคลนั้นมีภูมิลำเนาอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้นในกรณีที่บุคคลนั้นไม่มีสัญชาติ โดยเป็นผู้แทนที่เหมาะสมและอยู่ใกล้ที่สุดนั้น

(ข) ได้รับการเยี่ยมเยียนจากผู้แทนของประเทศนั้น

(ค) ได้รับการแจ้งให้ทราบถึงสิทธิของบุคคลนั้นดังกล่าวในอนุวรรค (ก) และ (ข)

4. สิทธิดังกล่าวในวรรค 3 ของข้อนี้ พึงเป็นไปโดยสอดคล้องกับกฎหมายและกฎข้อบังคับของประเทศ ซึ่งบุคคลที่ได้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดได้มาปรากฏตัวอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้น ภายใต้บังคับของหลักการว่ากฎหมายและกฎข้อบังคับดังกล่าวต้องทำให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการกำหนดสิทธิตามความในวรรค 3 นั้น

5. บทบัญญัติตามความในวรรค 3 และ 4 ของข้อนี้ ไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิของประเทศภาคี ซึ่งมีเขตอำนาจการดำเนินคดีตามข้อ 7 วรรค 1 (ข) ในการเชื่อเชิญคณะกรรมาธิการของสภากาชาดสากลเพื่อให้มาเยี่ยมเยียนและติดต่อสื่อสารกับผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนั้น

6. เมื่อประเทศภาคีได้ควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวตามความในข้อนี้แล้ว จะต้องแจ้งโดยทันทีโดยตรงหรือผ่านเลขาธิการองค์การสหประชาชาติและประเทศภาคีที่มีเขตอำนาจการดำเนินคดีเหนือความผิดนั้นตามความในข้อ 7 วรรค 1 หรือ 2 ตลอดจนประเทศภาคีประเทศอื่นๆ ที่มีส่วนได้เสียหากเป็นการเหมาะสม เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่บุคคลนั้นถูกควบคุมตัวและพฤติการณ์อันเป็นเหตุให้จำเป็นต้องคุมขังบุคคลนั้นไว้ ประเทศภาคีที่ทำการสอบสวนตามความในวรรค 1 พึงดำเนินการอย่างทันท่วงที เพื่อแจ้งไปให้ประเทศภาคีดังกล่าวได้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน และพึงระบุว่าประเทศภาคีที่ทำการสอบสวนดังกล่าวประสงค์จะดำเนินการไปตามเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศตนนั้นหรือไม่

ข้อ 10.

1. ประเทศภาคีซึ่งผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดได้มาปรากฏตัวอยู่ในอาณาเขตของประเทศนั้นในกรณีที่เป็นไปตามข้อ 7 และประเทศนั้นไม่ดำเนินการส่งตัวบุคคลนั้นข้ามแดนไปให้ไปประเทศอื่นแล้ว จะต้องมีหน้าที่โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ และโดยไม่คำนึงถึงว่าความผิดนั้นได้กระทำลงในอาณาเขตของประเทศนั้นหรือไม่ ในการส่งคดีนั้นโดยไม่ชักช้าไปให้หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ของประเทศนั้นเพื่อการฟ้องร้องดำเนินคดีนั้นต่อไปตามหลักเกณฑ์ทางกฎหมายของประเทศนั้น หน่วยงานดังกล่าวพึงวินิจฉัยดำเนินการในคดีนั้นในมาตรฐานอย่างเดียวกันกับความผิดอื่นๆ ที่มีความร้ายแรงในระดับเดียวกันภายใต้กฎหมายของประเทศนั้น

2. ในกรณีที่ตามกฎหมายภายในของประเทศภาคีคืออนุญาตให้ประเทศภาคีนั้นสามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือยินยอมส่งตัวบุคคลในสัญชาติของประเทศนั้นไปให้ประเทศอื่นได้เฉพาะกรณีที่เป็นไปตามเงื่อนไขว่าบุคคลนั้นจะถูกส่งตัวคืนมาให้ประเทศนั้นเพื่อจัดการลงโทษบุคคลนั้นไปตามผลการพิจารณาหรือผลการดำเนินคดีตามที่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือยินยอมส่งตัวบุคคลดังกล่าว นั้น และทั้งประเทศนั้นและประเทศที่ร้องขอให้ส่งตัวบุคคลดังกล่าวได้ตกลงเห็นพ้องต้องกันในเงื่อนไขนี้และในหลักเกณฑ์อื่นๆ ตามที่เห็นสมควรแล้ว ก็ให้ถือว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือยินยอมส่งตัวบุคคลโดยมีเงื่อนไขดังกล่าวเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับการปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าวระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 11.

1. ความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 นั้น ให้ถือรวมอยู่ในความผิดที่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ตามสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนฉบับใดๆ ที่มีอยู่ระหว่างประเทศภาคีตั้งแต่เวลาก่อนที่อนุสัญญาฉบับนี้ผลใช้บังคับ ให้ประเทศภาคีดำเนินการนำเอาความผิดประเภทดังกล่าวไปรวมอยู่ในความผิดที่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่มีการทำขึ้นในระหว่างประเทศภาคี ในเวลาภายหลังจากนั้นด้วย

2. หากประเทศภาคีประเทศหนึ่งซึ่งจะดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเท่าที่เป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาที่มีอยู่นั้น ได้รับคำร้องขอจากประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยที่ไม่ได้มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อกัน ประเทศภาคีนั้นอาจพิจารณาอนุสัญญาลฉบับนี้ในฐานะเป็นพื้นฐานทางกฎหมายในการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดทางอาญาประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 การส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้อยู่ในบังคับที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศที่ถูกร้องขอ

3. ประเทศภาคีที่ไม่ได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะกระทำได้เพียงเท่าที่เป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสนธิสัญญาที่มีอยู่นั้น พึงจัดให้มีความผิดทางอาญาประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 เป็นความผิดประเภทที่อาจดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในระหว่างประเทศภาคีนั้น ทั้งนี้ให้อยู่ในบังคับที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศที่ถูกร้องขอ

4. ในกรณีที่เป็นเพื่อวัตถุประสงค์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระหว่างประเทศภาคี ความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 พึงได้รับการปฏิบัติเสมือนหนึ่งว่าเป็นความผิดที่เกิดขึ้น ไม่เฉพาะในสถานที่เกิดเหตุเท่านั้น หากแต่ยังเกิดขึ้นในอาณาเขตของประเทศที่มีเขตอำนาจการดำเนินคดีนั้นตามข้อ 7 วรรค 1 และ 2 ด้วย

5. บทบัญญัติของสนธิสัญญาและแนวทางปฏิบัติทั้งหลายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระหว่างประเทศภาคีสำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 นั้น พึงได้รับการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขในระหว่างประเทศภาคีหากมีข้อความที่ไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ 12.

1. ประเทศภาคีพึงจัดให้มีมาตรการอย่างกว้างขวางที่สุดให้แก่ประเทศภาคีประเทศอื่นเพื่อการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอบสวนหรือการดำเนินคดีอาญาหรือการส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความ

ผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 ซึ่งรวมถึงการช่วยเหลือในการรวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นในการดำเนินคดีนั้น

2. ประเทศภาคีไม่อาจปฏิเสธคำร้องขอให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันนั้นด้วยเหตุผลเพียงว่าเป็นความลับทางราชการ

3. ประเทศภาคีที่ร้องขอไม่พึงส่งต่อหรือใช้ข้อมูลหรือพยานหลักฐานซึ่งประเทศภาคีที่ถูกร้องขอส่งมาให้มันไปในการสอบสวน การฟ้องร้องหรือการดำเนินคดีอื่นๆ ที่นอกเหนือไปจากตามที่ระบุไว้ในคำร้องขอนั้น เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากประเทศที่ถูกร้องขอนั้นก่อน

4. ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงพิจารณากหนดกลไกเพื่อการใช้ร่วมกันกับประเทศภาคีประเทศอื่นๆ ซึ่งข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่จำเป็นในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญา ทางแพ่ง หรือทางปกครองตามความในข้อ 5

5. ประเทศภาคีพึงดำเนินการตามหน้าที่ภายใต้วรรค 1 และ 2 โดยสอดคล้องกับสนธิสัญญาหรือแนวทางปฏิบัติอื่นๆ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในระหว่างกันว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน กรณีที่ไม่มีสนธิสัญญาหรือแนวทางปฏิบัติดังกล่าวประเทศภาคีนั้นพึงจัดให้มีการช่วยเหลือแก่ประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่ง โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของประเทศตนนั้น

ข้อ 13.

เพื่อวัตถุประสงค์เรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันนั้นแล้ว ไม่มีความผิดประเภทใดตามที่ระบุไว้ในข้อ 2 ที่จะถือได้ว่าเป็นความผิดทางภาษีอากร ดังนั้นประเทศภาคีไม่อาจปฏิเสธคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือคำร้องขอให้ช่วยเหลือทางกฎหมาย ซึ่งกันและกันด้วย เหตุผลเพียงแต่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความผิดทางภาษีอากร

ข้อ 14.

เพื่อวัตถุประสงค์เรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันแล้ว ไม่มีความผิดประเภทใดตามที่ระบุไว้ในข้อ 2 ที่จะถือได้ว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง ดังนั้นประเทศภาคีไม่อาจปฏิเสธคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือคำร้องขอให้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันนั้นด้วยเหตุผลเพียงแต่ว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง

ข้อ 15.

อนุสัญญาฉบับนี้ไม่อาจถูกตีความไปในทางที่กำหนด หน้าที่ให้ต้องส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน หากว่าประเทศภาคีที่ถูกร้องขอมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 หรือคำร้องขอให้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน สำหรับความผิดดังกล่าวได้กระทำเพื่อวัตถุประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการลงโทษบุคคลโดยสืบเนื่องมาจากเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ แหล่งกำเนิดทางเผ่าพันธุ์หรือความคิดเห็นทางการเมือง หรือว่าการดำเนินการตามคำร้องขอนั้นอาจส่งผลเสื่อมเสียต่อสถานภาพของบุคคลนั้น โดยสืบเนื่องมาจากเหตุใดเหตุหนึ่งในเรื่องดังกล่าว

ข้อ 16.

1. บุคคลที่อยู่ระหว่างถูกคุมขังหรือถูกลงโทษในอาณาเขตของประเทศภาคีประเทศหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ต้องการตัวของประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งตามคำร้องขอซึ่งต้องการที่จะให้บุคคลนั้นมาเพื่อการให้การการชี้ตัวหรือเพื่อประโยชน์ในการรวบรวมพยานหลักฐานในการสอบสวนหรือฟ้องร้องดำเนินคดีต่อความผิดประเภทที่ระบุไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว อาจถูกส่งไปให้ประเทศภาคีที่ร้องขอนั้นได้ เมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) บุคคลนั้นแสดงความยินยอมเช่นนั้นโดยสมัครใจ

(ข) หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องของทั้งสองประเทศตกลงด้วยในการดังกล่าว ทั้งนี้ภายใต้เงื่อนไขซึ่งประเทศทั้งสองเห็นว่าเป็นการสมควร

2. โดยวัตถุประสงค์ของข้อนี้

(ก) ประเทศซึ่งได้รับตัวบุคคลที่ถูกส่งมานั้น พึงมีอำนาจและหน้าที่ในการเก็บตัวบุคคลนั้นไว้ในความดูแล เว้นแต่จะได้รับการร้องขอหรือคำอนุญาตเป็นอย่างอื่นจากประเทศซึ่งส่งตัวบุคคลนั้นมาให้นั้น

(ข) ประเทศซึ่งได้รับตัวบุคคลที่ถูกส่งมานั้น พึงดำเนินการตามหน้าที่โดยไม่ชักช้า เพื่อส่งตัวบุคคลนั้นกลับคืนไปอยู่ในความดูแลของประเทศ ซึ่งส่งตัวบุคคลนั้นมาให้ตามที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนนั้น หรือมิฉะนั้นตามที่จะได้ตกลงกันระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ของทั้งสองประเทศนั้น

(ค) ประเทศซึ่งได้รับตัวบุคคลที่ถูกส่งมานั้น ไม่พึงกำหนดให้ประเทศซึ่งส่งตัวบุคคลนั้นมาให้นั้นจะต้องเริ่มต้นกระบวนการร้องขอให้มีการส่งตัวบุคคลนั้นข้ามแดนเพื่อการรับตัวบุคคลนั้นกลับคืนอีก

3. เว้นแต่ประเทศภาคี ซึ่งส่งตัวบุคคลนั้นมาให้ตามความในข้อนี้ดังกล่าวจะตกลงด้วยบุคคลนั้นไม่ว่ามีสัญชาติใดก็ตาม ไม่พึงถูกฟ้องร้องดำเนินคดีหรือควบคุมตัวหรืออยู่ภายใต้ข้อจำกัดอิสรภาพในอาณาเขตได้ออกจากอาณาเขตของประเทศซึ่งส่งตัวบุคคลนั้นมาให้นั้น

ข้อ 17.

บุคคลใดซึ่งถูกควบคุมตัวหรือถูกใช้มาตรการอื่นหรือถูกดำเนินการตามความในอนุสัญญานี้พึงได้รับหลักประกันว่าด้วยการปฏิบัติที่ชอบธรรม ซึ่งรวมถึงการใช้สิทธิและหลักประกันทั้งปวงโดยสอดคล้องกับกฎหมายของประเทศ ซึ่งบุคคลนั้นปรากฏตัวอยู่และหลักเกณฑ์ทางกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้บังคับอยู่ซึ่งรวมถึงกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ข้อ 18.

1. ประเทศภาคี พึงร่วมกันในการป้องกันการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 นั้น โดยการดำเนินมาตรการทุกอย่างที่สามารถปฏิบัติได้ ซึ่งนอกจากโดยประการอื่นๆ แล้ว ก็โดยการออกบทบัญญัติของกฎหมายภายในของประเทศนั้นหากจำเป็น เพื่อป้องกันและปราบปรามการเตรียมการที่กระทำในอาณาเขตของประเทศนั้นซึ่งมุ่งหมายเพื่อที่จะกระทำความผิดไม่ว่าภายในหรือภายนอกอาณาเขตของประเทศนั้น ซึ่งรวมถึง

(ก) มาตรการห้ามไม่ให้มีการดำเนินกิจกรรมที่ผิดกฎหมายของบุคคลและองค์กรซึ่งสนับสนุน ยุยงส่งเสริม จัดตั้ง หรือเข้าร่วมดำเนินการ โดยที่รู้เช่นนั้นในการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2

(ข) มาตรการซึ่งกำหนดให้สถาบันทางการเงิน และวิชาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางการเงินนั้น ต้องใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพที่สุดเท่าที่มีอยู่ขึ้นให้เกิดประโยชน์ต่อการที่จะสามารถบ่งชี้ระบุตัวลูกค้าประจำหรือชั่วคราว ตลอดจนลูกค้าที่เป็นเจ้าของบัญชีผลประโยชน์ที่เปิดไว้แล้ว ก็จะต้องใส่ใจเป็นพิเศษต่อธุรกรรมที่ผิดปกติหรือน่าสงสัยและรายงานกรณีพบธุรกรรมที่สงสัยว่าเกิดจากการกระทำความผิดทางอาญานั้น เพื่อวัตถุประสงค์นี้ประเทศภาคีพึงพิจารณา

(1) จัดให้มีกฎข้อบังคับที่ห้ามการเปิดบัญชีแบบผู้ถือหุ้นหรือแบบผู้รับเงินที่ไม่ระบุตัวหรือไม่อาจระบุตัวได้ และมาตรการที่ทำให้เกิดความแน่นอนว่าสถาบันทางการเงินดังกล่าวสามารถตรวจสอบให้ทราบถึงตัวบุคคลที่เป็นเจ้าของที่แท้จริงในธุรกรรมดังกล่าวนั้นได้

(2) เกี่ยวกับการบ่งชี้ถึงองค์กรนั้น หากจำเป็น ก็กำหนดให้สถาบันทางการเงินดำเนินมาตรการตรวจสอบการตั้งอยู่ตามกฎหมายและองค์ประกอบขององค์กรที่เป็นลูกค้านั้น โดยการรวบรวมหลักฐานการจดทะเบียนหรือหนังสือบริคณห์สนธิขององค์กรนั้นจากนายทะเบียนหรือจากลูกค้านั้นหรือจากทั้งสองทาง ซึ่งรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับชื่อ รูปแบบขององค์กรตามกฎหมาย ที่ตั้ง ผู้จัดการ และกฎข้อบังคับว่าด้วยอำนาจการกระทำการแทนองค์กรนั้น

(3) จัดให้มีกฎข้อบังคับที่กำหนดให้สถาบันทางการเงินที่มีหน้าที่ต้องรายงานให้หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องได้ทราบอย่างทันทั่วถึงถึงองค์ประกอบ ธุรกรรมรายใหญ่ที่มีความผิดปกติและธุรกรรมที่มีรูปแบบผิดปกติ ซึ่งไม่ปรากฏวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจหรือวัตถุประสงค์ทางกฎหมายที่ชัดเจนทั้งหมดของการกระทำนั้น ทั้งนี้โดยมีหลักประกันตามกฎหมายว่าการรายงานดังกล่าวไม่ทำให้ผู้รายงานเกิดความรับผิดทางอาญาหรือทางแพ่งฐานทำผิดต่อหน้าที่ที่จะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลนั้น หากว่าการรายงานพฤติการณ์ความน่าสงสัยของธุรกรรมดังกล่าวกระทำโดยเจตนาสุจริต

(4) กำหนดให้สถาบันทางการเงินมีหน้าที่ต้องเก็บรักษาบันทึกหลักฐานที่จำเป็นธุรกรรมทุกรายการทั้งกรณีภายในประเทศหรือระหว่างประเทศนั้นเป็นเวลาอย่างน้อยห้าปี

2. ประเทศภาคีพึงร่วมมือกันต่อไปในการป้องกันการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 โดยการพิจารณาถึง

(ก) มาตรการเพื่อการควบคุมดูแล ได้แก่ การกำหนดให้ต้องมีใบอนุญาตการดำเนินการสำหรับตัวแทนธุรกรรมทางการเงินทั้งหมด

(ข) มาตรการที่สะดวกต่อการสอบสวนหรือติดตามดูแลการขนส่งข้ามพรมแดน ซึ่งเงินสดและตราสารเปลี่ยนมือได้ที่ออกให้แก่ผู้ถือ ทั้งนี้โดยอยู่ภายใต้มาตรการคุ้มครองที่เคร่งครัดเพื่อทำให้เกิดความแน่นอนว่าการใช้ข้อมูลนั้นเป็นไปอย่างเหมาะสม และไม่ขัดขวางเสรีภาพในการหมุนเวียนเงินทุน

3. ประเทศภาคีพึงร่วมมือกันต่อไปในการป้องกันการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ถูกต้องและตรวจสอบแล้วนั้นในทางที่สอดคล้องกับกฎหมายภายในของประเทศนั้นๆ และโดยมาตรการประสานงานและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดย

(ก) การกำหนดและการรักษาช่องทางของการติดต่อสื่อสารระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนที่ปลอดภัยและรวดเร็วในข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 2 ทุกรูปแบบ

(ข) การประสานงานกันกับประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งในการสอบถามค้นหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 4 ในเรื่อง

(1) การบ่งชี้ตัว กิจกรรมและเรื่องอื่นๆ ของบุคคล ซึ่งปรากฏข้ออันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดดังกล่าว

(2) การหมุนเวียนของกองทุนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดดังกล่าว

4. ประเทศภาคีอาจแลกเปลี่ยนข้อมูลกันผ่านองค์การตำรวจสากล

ข้อ 19.

ประเทศภาคีซึ่งผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดได้ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในประเทศนั้น พึงแจ้งผลคดีถึงที่สุดของการดำเนินคดีนั้น ไปให้เลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้ทราบ โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในหรือวิธีพิจารณาความที่ใช้บังคับอยู่ของประเทศนั้น และให้เลขาธิการองค์การสหประชาชาติส่งข้อมูลดังกล่าวนั้นต่อไปให้ประเทศภาคีประเทศอื่นๆ

ข้อ 20.

ประเทศภาคีพึงดำเนินการตามหน้าที่ภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ในแนวทางที่สอดคล้องกับหลักการว่าด้วยความเสมอภาคของอริปไตยและบูรณภาพแห่งดินแดนของประเทศทั้งหลายและหลักการว่าด้วยการไม่แทรกแซงกิจการภายในของประเทศอื่น

ข้อ 21.

อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้กระทบต่อสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบประการอื่นๆ ของรัฐ และบุคคลภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติและกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยมนุษยธรรม

ข้อ 22.

อนุสัญญาฉบับนี้ไม่ได้ให้สิทธิแก่ประเทศภาคีประเทศใดในการดำเนินการในอาณาเขตของประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งในเรื่องการใช้เขตอำนาจในการดำเนินคดีและการปฏิบัติการซึ่งสงวนไว้โดยเฉพาะให้กับหน่วยงานของประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งดังกล่าวตามกฎหมายภายในของประเทศภาคีอีกประเทศหนึ่งดังกล่าวนั้น

ข้อ 23.

1. ในภาคผนวกอาจมีการแก้ไขเพิ่มเติม โดยการเพิ่มรายชื่อสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้อง ซึ่ง
 - (ก) เปิดให้ประเทศทั้งหลายได้เข้ามีส่วนร่วม
 - (ข) มีผลใช้บังคับแล้ว
 - (ค) ได้มีการให้สัตยาบัน ขอมรับ เห็นชอบหรือภาคยานุวัติ โดยประเทศที่เป็นภาคีของอนุสัญญาฉบับนี้อย่างน้อยที่สุดจำนวนยี่สิบสองประเทศ
2. หลังจากทีอนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว ประเทศภาคีประเทศใดประเทศหนึ่งอาจเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกดังกล่าวนั้น โดยยื่นเป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่เก็บรักษาเอกสารหลักฐานของอนุสัญญาฉบับนี้ ให้ผู้มีหน้าที่เก็บรักษาเอกสารหลักฐานนั้น แจ้งให้ประเทศภาคีทุกประเทศได้ทราบเกี่ยวกับข้อเสนอก่อแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวในวรรค 1 นั้น และสอบถามประเทศภาคีทุกประเทศดังกล่าวด้วยว่าจะรับรองการแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกดังกล่าวนี้หรือไม่
3. การแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกดังกล่าวให้ถือว่าได้รับการรับรองแล้วเว้นแต่มีประเทศภาคีจำนวนหนึ่งในสามของประเทศภาคีทั้งหมดคัดค้านการแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกดังกล่าว โดยยื่นเป็นหนังสือคัดค้านภายใน 180 วัน หลังจากมีการเวียนข้อเสนอก่อแก้ไขเพิ่มเติมนั้นให้ทราบแล้ว
4. การแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกที่ได้รับการรับรองแล้วให้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามสิบวัน นับแต่มีประเทศยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การขอมรับ หรือการเห็นชอบในการแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกนั้นครบยี่สิบสองประเทศแล้ว ส่วนประเทศภาคีที่ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การขอมรับ หรือการเห็นชอบในการแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกดังกล่าว ภายหลังจากนั้นก็ให้การแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกมีผลใช้บังคับกับประเทศนั้นเมื่อครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ประเทศนั้นได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การขอมรับ หรือการเห็นชอบนั้นแล้ว

ข้อ 24.

1. ข้อพิพาทใดๆ ระหว่างประเทศภาคีตั้งแต่สองประเทศขึ้นไปเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับของอนุสัญญาฉบับนี้ที่ไม่สามารถหาข้อยุติได้โดยการเจรจาหรือกันภายในเวลาอันควรแล้ว ให้ประเทศภาคีประเทศใดประเทศหนึ่งดังกล่าวยื่นคำร้องขอให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทนั้นโดยคณะอนุญาโตตุลาการ หากภายในเวลาหกเดือนนับตั้งแต่วันที่มีการยื่นคำร้องขอดังกล่าวแล้ว ประเทศดังกล่าวประเทศใดประเทศหนึ่งอาจส่งปัญหาข้อพิพาทนั้นไปให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิจารณาโดยทำเป็นคำร้องขอ ทั้งนี้ โดยสอดคล้อง

2. ประเทศภาคีแต่ละประเทศ ในเวลาที่ได้มีการลงนามเป็นภาคี การให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการเห็นชอบในอนุสัญญาฉบับนี้ หรือการภาคยานุวัติในอนุสัญญาฉบับนี้ อาจแสดงเจตจำนงว่าประเทศนั้นขอสงวนสิทธิที่จะไม่ผูกพันตามความในวรรค 1 ของข้อนี้ก็ได้ ในกรณีนี้ประเทศภาคีประเทศอื่นๆ จะไม่ผูกพันตามความในวรรค 1 ของข้อนี้ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับประเทศซึ่งได้ทำการสงวนสิทธิดังกล่าว

3. ประเทศใดที่ได้ทำการสงวนสิทธิตามความในวรรค 2 ของข้อนี้ อาจขอเพิกถอนการสงวนสิทธิดังกล่าวเมื่อใดก็ได้โดยแจ้งการเพิกถอนดังกล่าวไปให้เลขาธิการองค์การสหประชาชาติได้ทราบ

ข้อ 25.

1. อนุสัญญาฉบับนี้ เปิดให้ประเทศทั้งหลายได้ลงนามตั้งแต่วันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2000 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 2001 ที่สำนักงานใหญ่ขององค์การสหประชาชาติในนครนิวยอร์ก

2. อนุสัญญาฉบับนี้อยู่ในบังคับที่จะต้องมีการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบต่อไป เอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบให้ยื่นต่อเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ

3. อนุสัญญาฉบับนี้ เปิดให้ประเทศใดๆ ได้ภาคยานุวัติ เอกสารหลักฐานของการภาคยานุวัติให้ยื่นต่อเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ

ข้อ 26.

1. อนุสัญญาฉบับนี้ให้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ที่มีจำนวนประเทศที่ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบหรือการภาคยานุวัติในอนุสัญญาฉบับนี้ต่อ เลขานุการองค์การสหประชาชาติครบยี่สิบสองประเทศแล้ว

2. สำหรับแต่ละประเทศที่ได้ให้สัตยาบัน ยอมรับ เห็นชอบหรือภาคยานุวัติในอนุสัญญาฉบับนี้ ภายหลังจากวันที่มีจำนวนประเทศที่ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติครบยี่สิบสองประเทศไปแล้ว ก็ให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับประเทศนั้น เมื่อครบกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ประกาศนั้น ได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติ ดังกล่าวนั้นแล้ว

ข้อ 27.

1. ประเทศภาคีประเทศใดอาจบอกเลิกการเป็นภาคีของอนุสัญญาฉบับนี้ได้โดยยื่นเป็นหนังสือแจ้งการบอกเลิกดังกล่าวต่อเลขานุการองค์การสหประชาชาติ

2. การบอกเลิกดังกล่าวให้มีผลเมื่อครบกำหนดหนึ่งปีนับตั้งแต่วันที่เลขานุการองค์การสหประชาชาติได้รับหนังสือแจ้งการบอกเลิกดังกล่าว

ข้อ 28.

ต้นฉบับของอนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งจัดทำเป็นภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน นั้นมีความถูกต้องเท่าเทียมกัน ให้เลขานุการองค์การสหประชาชาติเป็นผู้เก็บรักษาไว้ และให้ส่งสำเนาอนุสัญญาฉบับนี้ที่รับรองความถูกต้องแล้วไปให้ประเทศทั้งหลายด้วย

เพื่อเป็นพยานในการนี้ ผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากรัฐบาลของประเทศนั้นๆ ได้ลงนามต่ออนุสัญญาฉบับนี้ ซึ่งเปิดให้ลงนามที่สำนักงานใหญ่ขององค์การสหประชาชาติที่นครนิวยอร์ก ในวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2000

ภาคผนวก

1. อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งทำขึ้นที่กรุงเฮก เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970
2. อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ซึ่งทำขึ้นที่เมืองมอนทรีออล เมื่อวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1971
3. อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองระหว่างประเทศซึ่งรวมถึงผู้แทนทางการทูต ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาทั่วไปขององค์การสหประชาชาติเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1973
4. อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการจับตัวประกัน ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาทั่วไปขององค์การสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979
5. อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันทางกายภาพต่อวัตถุนิวเคลียร์ ซึ่งรับรองที่กรุงเวียนนา เมื่อวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 1980
6. พิธีสารเพื่อการปราบปรามการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายของการก่อการร้ายที่ทำอากาศยานการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นบทเสริมของอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ซึ่งทำขึ้นที่เมืองมอนทรีออล เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1988
7. อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายต่อความปลอดภัยของการเดินเรือในทะเล ซึ่งทำขึ้นที่กรุงโรม เมื่อวันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1988
8. พิธีสารเพื่อการปราบปรามการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายต่อความปลอดภัยของซานซาลาดาวร ซึ่งตั้งอยู่บนไหล่เขาของทวีป ซึ่งทำขึ้นที่กรุงโรม เมื่อวันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1988
9. อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อการปราบปรามการใช้ระเบิดในการก่อการร้าย ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมสมัชชาทั่วไปขององค์การสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1987

ภาคผนวก ข.

อนุสัญญาของสภายุโรปว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้าย

เมืองสตราสเบิร์ก เมื่อวันที่ 27 มกราคม ค.ศ. 1977

ประเทศสมาชิกของสภายุโรป ซึ่งได้ลงนามในอนุสัญญานี้

พิจารณาว่า จุดมุ่งหมายของสภายุโรป คือเพื่อบรรลุความเป็นเอกภาพมากยิ่งขึ้นในบรรดาประเทศสมาชิกนั้น

ระวางใน ปัญหาที่เกิดจากการขยายตัวของการก่อการร้าย

ปรารถนาที่จะ ดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิผลเพื่อทำให้เกิดความแน่นอนว่าผู้กระทำความผิดฐานก่อการร้ายนั้นไม่อาจหนีรอดการถูกฟ้องร้องดำเนินคดีและการลงโทษไปได้

เชื่อว่า การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นมาตรการที่มีประสิทธิผลโดยเฉพาะสำหรับการบรรลุผลดังกล่าว

จึงได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1.

โดยวัตถุประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระหว่างประเทศคู่สัญญา ความผิดดังต่อไปนี้ไม่ให้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดอันเกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง

(ก) ความผิดภายในขอบเขตที่ระบุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบ ซึ่งมีการลงนามในกรุงเฮก เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970

(ข) ความผิดภายในขอบเขตที่ระบุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดโดยมิชอบที่เป็นภัยต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ซึ่งมีการลงนามที่เมืองมอนทรีออล เมื่อวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1971

(ค) ความผิดร้ายแรงที่รวมถึงการทำอันตรายต่อชีวิต ความปลอดภัยและเสรีภาพทางร่างกายของบุคคลที่อยู่ในฐานะพึงได้รับการคุ้มครองในระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงผู้แทนทางการทูต

(ง) ความผิดที่รวมถึงการลักพาตัว การจับบุคคลเป็นตัวประกันหรือคุมขังบุคคลโดยมิชอบด้วยกฎหมายอย่างร้ายแรง

(จ) ความผิดที่รวมถึงการใช้วัตถุระเบิด แก๊สพิษ จรวด ปืนกล หรือการส่งจดหมายหรือพัสดุภัณฑ์ที่มีระเบิด โดยที่การกระทำดังกล่าวได้เกิดอันตรายแก่บุคคล

(ฉ) การพยายามกระทำความผิดประเภทดังกล่าวหรือได้มีส่วนร่วมสมรู้ร่วมคิดกับบุคคลที่ได้กระทำความผิดหรือพยายามกระทำความผิดประเภทดังกล่าว

ข้อ 2.

1. โดยวัตถุประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระหว่างประเทศคู่สัญญา ประเทศคู่สัญญาอาจตกลงเห็นชอบที่จะไม่ให้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดอันเกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง กรณีที่เป็นความผิดร้ายแรงที่มีการใช้วิธีการที่รุนแรงอย่างอื่นนอกเหนือจากประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 นั้นก็ได้ หากว่าเป็นความผิดที่เป็นการทำอันตรายต่อชีวิต ความปลอดภัยและเสรีภาพทางร่างกายของบุคคล

2. หลักการเดียวกันนี้ให้ใช้กับกรณีที่เป็นความผิดร้ายแรงที่กระทำต่อทรัพย์สินอย่างอื่นนอกเหนือจากประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1. นั้นก็ได้ หากว่าเป็นความผิดที่ก่ออันตรายโดยรวมแก่บุคคล

3. หลักการเดียวกันนี้ให้ใช้กับการพยายามกระทำความผิดประเภทดังกล่าวหรือได้มีส่วนร่วมสมรู้ร่วมคิดกับบุคคลที่ได้กระทำความผิดประเภทดังกล่าว

ข้อ 3.

หลักเกณฑ์ในสนธิสัญญาและแนวทางปฏิบัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่มีอยู่ทั้งหมดในระหว่างประเทศคู่สัญญา ซึ่งรวมถึงอนุสัญญาของสภายุโรปว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น ให้มีการปรับปรุงแก้ไขสำหรับระหว่างประเทศคู่สัญญาในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ 4.

โดยวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้ กรณีที่เป็นความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 หรือ 2 แต่ไม่ได้ถูกบัญญัติให้เป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาหรืออนุสัญญาว่า

ด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนฉบับใดในระหว่างประเทศคู่สัญญาแล้ว ให้ถือว่าเป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาหรืออนุสัญญาเหล่านั้นด้วย

ข้อ 5.

อนุสัญญาฉบับนี้ ไม่พึงถูกตีความไปในทางที่จะกำหนดบังคับให้ต้องส่งผู้ร้ายข้ามแดนหากประเทศที่ถูกร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือลงโทษสำหรับความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 หรือ 2 นั้นเกิดขึ้นจากอคติด้วยเหตุใดๆ ที่มีต่อเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมืองหรือสถานภาพของบุคคลที่ถูกระบุให้มีการส่งตัวข้ามแดนนั้น

ข้อ 6.

1. ประเทศคู่สัญญาแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการที่จำเป็นเพื่อกำหนดเขตอำนาจการดำเนินคดีของประเทศนั้นเหนือความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 สำหรับกรณีที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดนั้น ได้มาปรากฏตัวในอาณาเขตของประเทศนั้นและประเทศนั้น ไม่ส่งตัวผู้นั้นข้ามแดนตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศคู่สัญญาอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งมีเขตอำนาจการดำเนินคดีเหนือความผิดดังกล่าวเช่นเดียวกันกับประเทศที่ถูกร้องขอนั้น

2. อนุสัญญาฉบับนี้มีได้ตัดรอนเขตอำนาจการดำเนินคดีอาญาใดๆ ตามกฎหมายภายในของประเทศนั้นๆ

ข้อ 7.

ประเทศคู่สัญญาที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1. ได้มาปรากฏตัวในอาณาเขตของประเทศนั้น และประเทศนั้น ไม่ส่งตัวผู้นั้นข้ามแดนตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศอื่นดังกล่าวในข้อ 6 วรรค 1 นั้นจะต้องส่งคดีนั้นโดยไม่ชักช้าและโดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ไปให้แก่หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ของประเทศนั้นเพื่อการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อไป หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวจะต้องดำเนินการกับคดีนั้นในมาตรฐานอย่างเดียวกับคดีอื่นๆ ที่มีระดับความร้ายแรงอย่างเดียวกันภายใต้กฎหมายของประเทศนั้น

ข้อ 8.

1. ประเทศคู่สัญญาพึงจัดให้มีมาตรการอย่างกว้างที่สุดให้แก่ประเทศคู่สัญญาอีกประเทศหนึ่ง สำหรับการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 หรือ 2 นั้น กฎหมายของประเทศที่ถูกร้องขอในเรื่องที่ว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในคดีอาญานั้นพึงนำมาใช้บังคับในทุกคดี อย่างไรก็ตามไม่ควรมีการปฏิเสธไม่ยอมช่วยเหลือซึ่งกันและกันดังกล่าว โดยอ้างเหตุผลแต่เพียงว่าเป็นกรณีความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดอันเกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง

2. อนุสัญญาฉบับนี้ไม่พึงถูกตีความไปในทางที่จะกำหนดบังคับให้ต้องจัดความช่วยเหลือซึ่งกันและกันดังกล่าว หากประเทศที่ถูกร้องขอนั้นมีเหตุผลอันควรเชื่อว่าคำร้องขอให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือลงโทษบุคคลสำหรับความผิดประเภทที่ระบุไว้ในข้อ 1 หรือ 2 นั้นเกิดขึ้นจากอคติด้วยเหตุใดๆ ที่มีต่อเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ ความคิดเห็นทางการเมือง หรือสถานภาพของบุคคลนั้น

3. หลักเกณฑ์ในสนธิสัญญาและแนวทางปฏิบัติว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในคดีอาญาที่มีอยู่ทั้งหมดในระหว่างประเทศคู่สัญญาซึ่งรวมถึงอนุสัญญาของสภายุโรปว่าด้วยการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในคดีอาญานั้น ให้มีการปรับปรุงแก้ไขสำหรับระหว่างประเทศคู่สัญญาในส่วนที่ไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ 9.

1. คณะกรรมการของสภายุโรปว่าด้วยปัญหาอาชญากรรมพึงได้รับแจ้งเกี่ยวกับการใช้บังคับของอนุสัญญาฉบับนี้

2. คณะกรรมการของสภายุโรปว่าด้วยปัญหาอาชญากรรมพึงดำเนินการทั้งปวงที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนการจัดการกับปัญหาอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากการใช้บังคับของอนุสัญญาฉบับนี้ให้เป็นไปด้วยดี

ข้อ 10.

1. ข้อพิพาทในระหว่างประเทศคู่สัญญาในเรื่องเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับของอนุสัญญาฉบับนี้ที่มีได้อยู่ในขอบเขตของข้อ 9 วรรค 2 ดังกล่าวแล้วให้ประเทศคู่สัญญาประเทศใดประเทศหนึ่งส่งข้อพิพาทนั้นไปเพื่อให้มีการตั้งคณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาด ให้ประเทศคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายเสนอชื่อบุคคลที่ประสงค์จะให้เป็นผู้เป็นอนุญาโตตุลาการฝ่ายละหนึ่งคน แล้วให้อนุญาโตตุลาการทั้งสองคนนั้นเสนอชื่อบุคคลอีกคนหนึ่งที่จะให้เป็นผู้เป็นอนุญาโตตุลาการคนกลาง ถ้าประเทศคู่สัญญาฝ่ายใดไม่ได้เสนอชื่อบุคคลที่ประสงค์จะให้เป็นผู้เป็นอนุญาโตตุลาการนั้นภายในเวลา 3 เดือน นับแต่มีคำร้องขอให้มีการตั้งคณะอนุญาโตตุลาการนั้นแล้ว ก็ให้ประเทศคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอให้ประธานศาลยุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเสนอชื่อบุคคลที่จะให้เป็นผู้เป็นอนุญาโตตุลาการนั้นแทน หากประธานศาลยุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนดังกล่าวเป็นคนที่สัญชาติของประเทศคู่สัญญาฝ่ายใดที่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทดังกล่าวแล้ว ก็ให้ร้องประธานศาลยุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเป็นผู้ดำเนินการดังกล่าวแทน วิธีการเดียวกันนี้ให้ใช้กับกรณีที่อนุญาโตตุลาการของทั้งสองฝ่ายไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับบุคคลที่จะเป็นผู้เป็นอนุญาโตตุลาการคนกลางนั้นด้วย
2. ให้คณะอนุญาโตตุลาการดำเนินการพิจารณาโดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาความที่คณะอนุญาโตตุลาการนั้นกำหนดขึ้น คำตัดสินชี้ขาดให้อาศัยเสียงข้างมากและให้ถือเป็นที่สุด

ข้อ 11.

1. อนุสัญญาฉบับนี้เปิดให้ประเทศสมาชิกของสภายุโรปได้ลงนามเข้าเป็นคู่สัญญาอนุสัญญาฉบับนี้อยู่ภายใต้บังคับที่จะต้องมีการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการเห็นชอบต่อไป เอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการเห็นชอบนั้นให้ยื่นต่อเลขาธิการสภายุโรป
2. อนุสัญญาฉบับนี้ให้มีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามเดือนหลังจากวันที่มีการยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบครบสามประเทศแล้ว
3. สำหรับประเทศที่ได้ลงนามในการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบในเวลาภายหลังจากนั้น ก็ให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับประเทศนั้นเมื่อครบกำหนดสามเดือนหลังจากวันที่ประเทศนั้นได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบนั้นแล้ว

ข้อ 12.

1. ในเวลาที่ได้ลงนามเข้าเป็นคู่สัญญาหรือได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการเห็นชอบดังกล่าวนั้น ประเทศนั้นอาจระบุว่าจะให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับเฉพาะกับอาณาเขตหรือดินแดนส่วนใดของประเทศนั้นก็ได้อีก

2. ในเวลาที่ได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบดังกล่าวนี้ ประเทศนั้นอาจแสดงเจตจำนงต่อเลขาธิการสภายุโรปขอขยายการใช้บังคับของอนุสัญญาฉบับนี้ไปยังอาณาเขตดินแดนส่วนใดของประเทศนั้นก็ได้อีกโดยระบุลงในคำแสดงเจตจำนงนั้น พร้อมกับระบุว่า สำหรับกรณีที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับประเทศใด หรือต่อการดำเนินการที่ได้รับมอบหมายจากประเทศใด

3. การแสดงเจตจำนงที่ได้ทำตามความในวรรคก่อน สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาณาเขตที่ระบุไว้ในคำแสดงเจตจำนงดังกล่าวนี้ อาจมีการเพิกถอนได้โดยการแจ้งไปยังเลขาธิการสภายุโรป การเพิกถอนดังกล่าวให้มีผลในทันทีหรืออาจให้มีผลในวันหลังจากนั้นตามที่ระบุไว้ในการแจ้งการเพิกถอนดังกล่าวนี้ก็ได้

ข้อ 13.

1. ในเวลาที่ได้ลงนามเป็นคู่สัญญาหรือได้ยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับหรือการเห็นชอบดังกล่าวนี้ ประเทศนั้นอาจแสดงเจตจำนงว่าขอสงวนสิทธิที่จะปฏิเสธไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดใดที่ระบุไว้ในข้อ 1. ซึ่งประเทศนั้นได้พิจารณาเห็นว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือความผิดที่เกี่ยวกับความผิดทางการเมืองหรือความผิดอันเกิดจากแรงจูงใจทางการเมืองนั้นก็ได้ เว้นเสียแต่ว่าหากประเทศนั้นได้พิจารณาโดยชอบโดยประเมินถึงลักษณะของการกระทำความผิดนั้นแล้วปรากฏว่าเป็นความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงโดยเฉพาะซึ่งรวมถึง

(ก) กรณีที่การกระทำความผิดนั้นได้ก่ออันตรายโดยรวมต่อชีวิต ความปลอดภัย หรือเสรีภาพทางร่างกายของบุคคล หรือ

(ข) กรณีที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลในทางที่แตกต่างไปจากมูลเหตุจูงใจของการกระทำความผิดนั้น

(ค) กรณีที่ได้ใช้วิธีการที่ทารุณ โหดร้ายหรือรุนแรงในการกระทำความผิด

2. ประเทศนั้นอาจเพิกถอนการสงวนสิทธิที่ได้ทำตามวรรค 1 ดังกล่าวทั้งหมด หรือบางส่วนได้ โดยวิธีการแสดงเจตจำนงยื่นต่อเลขาธิการสภายุโรป “ซึ่งการเพิกถอนดังกล่าวให้มีผลตั้งแต่วันที่เลขาธิการสภายุโรปได้รับแจ้งการแสดงเจตจำนงของการเพิกถอนดังกล่าวนั้น

ข้อ 14.

ประเทศคู่สัญญาประเทศใดก็ตามอาจบอกเลิกการเป็นคู่สัญญาของอนุสัญญาฉบับนี้ได้โดยแจ้งเป็นหนังสือยื่นต่อเลขาธิการสภายุโรป การบอกเลิกดังกล่าวให้มีผลในทันทีหรืออาจให้มีผลในวันหลังจากนั้นตามที่ระบุไว้ในหนังสือแจ้งบอกเลิกดังกล่าวนั้นก็ได้อีก

ข้อ 15.

ให้อนุสัญญาฉบับนี้หยุดการใช้บังคับต่อประเทศที่บอกเลิกดังกล่าว หรือหยุดการใช้บังคับต่อประเทศที่พ้นจากการเป็นประเทศสมาชิกของสภายุโรปนั้น

ข้อ 16.

ให้เลขาธิการสภายุโรปแจ้งไปยังประเทศสมาชิกของสภายุโรปเพื่อให้ทราบถึงเรื่องดังนี้

- () การลงนามใดๆ
- () การยื่นเอกสารหลักฐานของการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบ
- () วันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับตามความในข้อ 11
- () การแสดงเจตจำนงหรือการแจ้งใดๆ ที่ได้รับตามความในข้อ 12
- () การสงวนสิทธิใดๆ ที่มีการทำตามความในข้อ 13 วรรค 1
- () การบอกเลิกการสงวนสิทธิที่มีผลตามความในข้อ 13 วรรค 2
- () การแจ้งบอกเลิกอนุสัญญาที่ได้รับตามความในข้อ 14 และวันที่การบอกเลิกมีผลนั้น
- () การหยุดใช้บังคับของอนุสัญญาต่อประเทศที่บอกเลิกดังกล่าวในข้อ 15

เพื่อเป็นพยานในการนี้ ผู้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากรัฐบาลของประเทศนั้นได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำขึ้นที่เมืองสตราสเบิร์ก เมื่อวันที่ 27 มกราคม ค.ศ. 1977 ในภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ซึ่งทั้งสองภาษามีความถูกต้องเท่าเทียมกัน โดยเอกสารนี้จะเก็บรักษาไว้ที่หอจดหมายเหตุของสภายุโรป และให้เลขาธิการสภายุโรปจัดส่งสำเนาที่รับรองความถูกต้องแล้ว ไปให้ประเทศคู่สัญญาแต่ละประเทศ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวสุรีย์ฉาย พลวัน เกิดเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2518 ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีนิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในปีการศึกษา 2541 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีพ.ศ. 2543

